

ANNIE DARLING

VINTAGE-
PUTTIKKI
PRIMROSE
HILLISSÄ

Tammi

Annie Darling

VINTAGEPUTIIKKI
PRIMROSE HILLISSÄ

SUOMENTANUT SUSANNA HIRVIKORPI

TAMMI

HELSINKI

Lainauksen Shakespearen Hamlet-näytelmästä sivulla 253
suomentanut Paavo Cajander.

Englanninkielinen alkuteos
The Vintage Dress Shop in Primrose Hill ilmestyi 2023 Isossa-Britanniassa
Copyright © 2023 by Annie Darling
Suomenkielinen laitos © Tammi ja Susanna Hirvikorpi 2024
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-6458-5

*”Niin turhanpäiväisinä kuin vaatteita pidetäänkin,
niillä sanotaan olevan tärkeämpiä tehtäviä kuin
pelkkä ihmiskehon lämmittäminen.
Ne muuttavat käsityksemme maailmasta ja
maailman käsityksen meistä.”*

VIRGINIA WOOLF, ORLANDO

*Omistettu kaikille niille, jotka ovat kokeneet
mitä todella upea mekko voi saada aikaan.*

ENSIMMÄINEN OSA

1

Sophy Stevensillä oli huono päivä.

Korjaus. Huono viikko.

Ei kun sittenkin huono kuukausi.

Kenties jopa huono vuosi. Hän oli itse asiassa saattanut syntyä hetkenä, jona tähtien asema oli epäsuotuisa, Merkurius oli auttamattomasti perääntymässä ja kuu oli täysi.

Se selittäisikin aika hemmetin paljon.

Mutta juuri nyt hän pystyi keskittymään vain yhteen huonoon päivään kerrallaan, ja niiden joukossa tämä torstaipäivä oli keskinkertainen.

Kun Sophy astui ulos Chalk Farmin metroasemalta, helmikuun taivas oli täydellisen sininen. Pilvenhattaraakaan ei näkynyt, mikä tuntui Sophysta oudolta, kun hänen oma mielensä oli niin musta.

Oli oikeasti liian kylmä syödä jäätelöä, ja Sophy olisi paljon mieluummin juonut suuren lasillisen valkoviiniä, mutta Marine Ices oli ollut Johnnon

ja hänen tapaamispaikka jo vuosia. Perinne oli niin vanha, että hän muisti jäätelöbaarin entisellä paikallaan ihan metroasemaa vastapäätä. Italialaisen perheen omistama Marine Ices oli erottamaton osa Lontoota, ja Sophy toivoi sen suosion jatkuvan, sillä suuri kulhollinen Marinen hasselpähkinäjäätelöä olisi ollut hänen valintansa viimeiseksi ateriaksi kuolemansellissä.

Perinteeseen kuului myös, että joskus Johnno ilmestyi paikalle, joskus taas ei. Sophy kaivoi puhelimen laukustaan tarkistaakseen, oliko siellä emojiilla kuorrutettu anteeksipyyntöviesti. Aina Johnno ei tosin edes lähettänyt viestiä, vaikka jättikin tulematta. Ei ainakaan pariin päivään.

Sophy lähetti Johnnolle varmuuden vuoksi viestin, vaikka arveli kokemuksensa perusteella toivon olevan turha:

Siellä viidessä minuutissa

Mutta kun Sophy astui jäätelöbaarin ovesta kolme minuuttia myöhemmin, hän yllättyi nähdessään Johnnon odottavan häntä edessään kerrosjäätelöannos ja kaksi lusikkaa, sillä Johnno kuvitteli hänen olevan yhä kahdeksanvuotias.

”Typy! Kaunistut päivä päivältä”, hän tervehti Sophya leveällä australialaisaksentillaan, jota edes

kolmekymmentä vuotta Lontoossa ei ollut onnistunut häivyttämään.

”Minulla on karsea finni leuassa”, Sophy huomautti Johnnon noustessa halaamaan häntä. Johnno ei ollut juurikaan pidempi kuin Sophy, joka hänkin oli vain 162-senttinen sukkasillaan. Mutta sen mitä Johnno hävisi pituudessa hän korvasi karismallaan.

Eikä se johtunut vain siitä, että hän oli pukeutunut vaaleanpunavalkoiseen cowboy-paitaan, jonka liepeet oli sullottu nahkahousuihin. Eikä siitä, että hänen lyhyiksi kynityt vähät hiuksensa olivat samaa neonpinkin sävyä kuin paita. Karisma kumpusi Johnnon persoonasta.

Hän pystyi hurmaamaan vaikka linnut puista. Hän sai kaikkein jähmeimmät ja jäykimmätkin ihmiset hymyilemään aurinkoisesti (erityisen hyödyllinen taito, kun piti ylipuhua parkkipirkko). Kun Johnno astui huoneeseen, kului vain viisi minuuttia ja hän oli jo kaikkien paras ystävä. Johnno oli takinkääntäjä. Rakastettava roisto. Keplottelija. Veijari. Huijari. Pahis. Tai niin kuin Sophyn äiti oli sanonut lempeästi kuusivuotiaalle Sophylle, kun he olivat istuneet Marines Ices -jäätelöbaarissa jonain lauantai-iltapäivänä ja odottaneet turhaan Johnnoa: ”Tiedän, että isäsi osaa olla kamalan hauska, mutta

totuus on, Soph, että sinun ei oikeasti pidä toivoa häneltä liikoja.”

Sen Sophy oli oppinut kovan kautta. Tosin hän ei edes muistanut aikaa ennen Johnnon lähtöä, jolloin he kolme olivat olleet perhe. Tai oikeammin ennen sitä, kun Caroline oli heittänyt Johnnon kadulle tavaroineen päivineen. Sophy oli ollut silloin vasta vauva.

Kun Caroline oli mennyt naimisiin Miken kanssa, Sophy oli ollut kymmenvuotias (Johnno oli luvannut mennä naimisiin Carolinen kanssa, kun tämä alkoi odottaa vauvaa, mutta se oli ollut pelkkää sana-helinää), ja Sophy oli aina pitänyt Mikea oikeana isänään. Isänä, joka oli käynyt vanhempainyhdistyksen kokouksissa ja koulun näytelmissä ja kuskannut häntä ympäri Pohjois-Lontoota tanssitunneille ja kisoihin ja yökylään ja Brent Crossin ostoskeskukseen, missä Sophy hengaili ystäviensä kanssa.

Mutta Johnno oli silti hänen biologinen isänsä. Hänen läsnäolonsa Sophyn elämässä oli ollut aika sattumanvaraista, mutta silloin kun he onnistuivat tapaamaan, hän jakeli Sophylle runsain määrin hyödyllistä elämänviisautta. (”Älä ikinä luota mieheen, joka ei jätä kunnon juomarahaa.” ”Tyypeillä, jotka tapaat puolenyön jälkeen, ei ole ikinä hyvät mielessä.”

”Pidä aina mukanas kymppi ja puhtaat alushousut.”) Johnnosta oli myös hyötyä, jos Sophy tarvitsi taustatukea. Niin kuin silloin, kun hän oli työskennellyt tarjoilijana ranskalaisessa ravintolassa Sohossa. Pomo oli työntänyt käden hänen hameensa alle ja antanut kenkää, kun hän oli pistänyt vastaan. Johnno oli ilmaantunut paikalle, tuijottanut hyisesti miestä (joka oli Johnnoa päätä pidempi) ja uhannut murskata tämän jokaisen luun ja syöttää sisäelimet Leicester Squaren puluille. Uhkaus oli mennyt täydestä jopa Sophyyn. Irstas pomo oli kaivanut kassasta kolmesataa puntaa ja ojentanut rahat Sophylle anteeksiantoa anoen.

Johnno täytyi hyväksyä sellaisena kuin hän oli, niin hyvine kuin huonoine puolineen, joten Sophy istuu tui, tarttui jäätelölusikkaan ja kysyi mitä kuuluu.

”Enpä voi valittaa, Soph”, Johnno sanoi, koska hän ei ollut valittaja eikä voinut sietää marisijoita. Ei varsinkaan marisevia brittejä. ”Aurinko paistaa, linnut livertävät ja syön jäätelöä kauniin tyttäreni kanssa. Voisiko mies enempää toivoa?”

”No ei kai, jos asian esittää noin.” Sophy kauhaisi toisen lusikallisen jäätelöä ja mietti, miten parhaiten kääntäisi keskustelun uutiseensa. ”Eikö sinulla ole yhtään ikävä Australiaan? Et ole käynyt siellä aikoihin.”

Johnno painoi sormenpänsä yhteen niin, että Sophy näki sormiin tatuoidut sanat ”viha” ja ”rakkaus”. Johnnon elämän ohjenuora oli, että oli parempi katua tehtyä kuin tekemätöntä, mutta hän oli kerran myöntänyt Sophylle, että ainoa asia jota hän oikeasti katui oli ”viha”-tatuoinnin ottaminen. ”Kävin moikkaamassa äitiä, kun hän täytti kuusikymmentä”, hän laskeskeli. ”Koska se nyt olikaan? Pari vuotta sitten?”

”Äitisi täyttää seitsemänkymmentäkolme tänä vuonna”, Sophy huomautti lempeästi.

”Ihanko tosi? No voi helkkari.” Johnno leväytti selälleen farkunsiniset silmänsä ja katsoi Sophya epäuskoisena. ”Pidät siis säännöllisesti yhteyttä isovanhempiisi? Äitisi vanhemmat olisivat taatusti iloisia, jos saisin kunnolla turpiin.”

Ehkei nyt sentään, mutta piti paikkansa, ettei Carolinen vanhemmilla ollut hyvää sanottavaa Johnnosta, ja mitä tämän omiin vanhempiin tuli, Bob ja Jean vain huokailivat, kun Johnnon nimi mainittiin FaceTime-puheluissa, joita Sophy soitti heille säännöllisesti.

”Jutteleminen silloin tällöin”, Sophy sanoi. ”Kerran kuukaudessa. Joskus kahdesti.”

”Sepä mukavaa. Minunkin täytyy soittaa heille”, Johnno sanoi epämääräisesti, mikä tarkoitti, että hän

saattaisi muistaa aikeensa jonain päivänä, mutta ei välttämättä tarttuisi toimeen.

”Itse asiassa saamme jutella paljon enemmän ihan kohta”, Sophy sanoi, koska tässä hänellä nyt oli täydellinen aasinsilta uutiseensa. Hän hymyili leveästi Johnnolle, joka tuijotti häntä välinpitämättömänä. (Eräs Johnnon elämänviisauksista kuului: ”Älä ikinä luota kehenkään, joka hymyilee koko hammaskalustollaan.”) ”Katsos, kun olen päättänyt, ja hyvä kun sinulla on tuoli allasi, sillä olen päättänyt että... aion...”

”Anna kuulua, Soph. Emme me tästä nuorene.”

Sophy laski lusikkansa niin että pystyi painamaan kätensä yhteen. ”Muutan Australiaan.”

”Jaa että mitä?” Johnno oli yleensä niin rento, että hyvä kun pystyssä pysyi, mutta nyt hän nojautui tuolissaan taaksepäin kasvot taivasta kohden niin että yhden kauhean hetken Sophy pelkäsi hänen saaneen sydänkohtauksen. ”Oletko helvetti seonnut?” Ei sitenkään sydänkohtaus. Johnno vain sulatteli hänen jymyuutistaan.

”En ole ikinä tutustunut australialaisiin sukujuuriini...”

”Ja se johtuu siitä, että australialaiset sukujuuresi ovat yhtä kuin lammastila keskellä ei-mitään.”

”Tila on käytännöllisesti katsoen rannikolla, ja isoisä sanoi, että voin lainata avolavaa milloin vain haluan.”

”Joten aiot muuttaa heidän luokseen?”

”Aluksi. Heillä on kultahäät elokuun lopussa, mikä sinun pitäisi kyllä tietää, koska he ovat van-”

”Osaatko edes ajaa autoa?”

”Käytännössä kyllä. Mike ja äiti antoivat minulle ajokortin lahjaksi, kun täytin kahdeksantoista, ja läpäisin ajotestin neljännellä kerralla, mutta kuka nyt Lontoossa ajaisi? Eihän täällä voi pysäköidä mihinkään, ja se on järkky kallistakin ja –”

”Vaihdoit puheenaihetta, kulta”, Johnno huomautti ja nojautui eteenpäin tuijottaen Sophya niin kuin olisi nähnyt tämän ensimmäisen kerran. ”Mitäs äitisi tuumaa suunnitelmastasi?”

”Hän alkaa jo tottua ajatukseen.” Sophy päätti sivuuttaa nopeasti Carolinen reaktion, joka oli ollut lähinnä erittäin kovaäänistä huutamista tyyliin ”oletko seonnut lopullisesti?”. ”Tiedän, että päätökseni voi vaikuttaa impulsiiviselta, mutta sitä se ei todellakaan ole. Tälle on tilaus. Olen kaivannut elämänmuutosta jo pitkään. Tarvitsin vain sysäyksen...”

Hänen äänensä väpätti kuin lippu tuulessa, ja hän tunsu, kuinka kyyneleet alkoivat valua pitkin hänen poskiaan ja putoilla puoliksi sulaneeseen jäätelöön.

”Mikä se sysäys oli, tyyppi?” Johnno kysyi. Sophy tiesi, ettei Johnno sietänyt marisijoita ja että heidän suhteensa oli oikeasti hyvin pinnallinen. Kumpikin vältti syvällisiä aiheita. Siksi Sophy oli päättänyt esittää uutisensa hyvin myönteisessä valossa. Tässä hän nyt kuitenkin itkeä pillitti ja päätyi lopulta kertomaan koko jutun.

”Minut irtisanottiin”, hän nyhkytti. ”Tai ei edes irtisanottu. Menin töihin niin kuin joka päivä viimeisen kymmenen vuoden aikana, mutta kaupan ikkunat olikin laudoitettu ja ovesa oli virallinen ilmoitus, että yritys oli joutunut selvitystilaan. En siis saanut irtisanomisajan palkkaa, eikä minulle itse asiassa ole vielääkään maksettu joulukuun palkkaa eikä joulunajan ylityitä, eikä varmaan ikinä maksetakaan.”

”Soph, kulta, voin antaa sinulle rahaa...”

”Ei sinun tarvitse”, Sophy vastusteli. ”Hankin uuden työn. Onhan minulla kymmenen vuoden kokemus myyntialalta, ja olen ollut esimerkillinen työntekijä. Paitsi että nyt en saa edes työtodistusta, koska aluejohtaja ei vastaa viesteihini LinkedInissä.”

”Niiden on parasta kirjoittaa sinulle työtodistus”, Johnno murisi, mutta tilanne ei kohenisi, vaikka Johnno menisi yrityksen suljetulle pääkonttorille uhkailemaan jotakuta väkivallalla.

Irtisanominen ei ollut kaikkein pahinta. ”Kun siten menin kotiin ihan poissa tolaltani ja kerroin Eganille, hän ei edes sanonut olevansa pahoillaan. Hän vain kysyi, miten aion saada vuokran maksettua.”

”En ole ikinä tykännyt siitä tyypestä”, Johnno totesi Sophyn poikaystävästä, jonka kanssa tämä oli ollut viisi vuotta ja jonka Johnno oli tavannut vain kerran. Hän oli miltei murskannut Eganin sormet kätellessään tätä. ”Eikö se asunto sitä paitsi ole Eganin oma?”

”Miten sinä sen muistat?” Johnno ei tiennyt edes oman äitinsä ikää, mutta silti hän oli onnistunut jotenkin urkkimaan, että asunto oli Eganin. Tai oikeasti Eganin vanhemmat olivat ostaneet sen hänelle. ”En halunnut loisia, joten me jaoimme laskut ja maksoin vuokraa –”

”Maksoit vuokraa *ja* laskuja. Just joo, minulla ja sillä Eganilla taitaa olla kana kynittävänä...”

”Eipä taida olla, koska minä ja se Egan emme ole enää yhdessä, ja olen kolmenkymmenen, *kolmenkymmenen*, ja työtön ja sinkku ja koditon”, Sophy summasi. Sen jälkeen hän ei pystynyt enää puhumaan vaan kyyhötti tuolissaan hikotellen ja nyyhkien ja yrittäen kuivailla poskiaan lautasliinalla, joka raapi hänen ihoaan, koska se soveltui paremmin jäätelöroiskeiden jynssäämiseen kuin kyynelten kuivaamiseen.

Romanttisen sarjan avaus, jossa seurataan elämää ja ihmissuhteita Lontoon suloisimmassa vintageputiikissa!

Kolmekymppiä on kilahtanut lasiin, eikä Sophylla yllättäen ole töitä eikä parisuhdetta. Kun Sophyn isä tarjoaa hänelle määräaikaista paikkaa vintageliikkeessään Primrose Hillissä, Sophy tarttuu tilaisuuteen. Putiikki osoittautuukin oikeaksi aarraitaksi, ja inhottavan kollegan äksyilystä huolimatta Sophy alkaa rakastua vintagemuotiin. Ei kuitenkaan yhtä palavasti kuin jalokivi-asiantuntija Charles Radleyyn! Harmi vain, että häkellyttävän ihana Charles on täysin Sophyn ulottumattomissa.

Kunnes eräs tietty vintagemekko muuttaa kaiken.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6458-5

KANSI: HILLA SEMERI